

A woman with long dark hair, wearing a white and black vertically striped button-down shirt and dark jeans, is running away from the viewer down a dark, narrow tunnel. Her shirt has a significant amount of blood splattered on the front. The tunnel walls are concrete and have some graffiti, including a heart shape on the left. The floor is dark and has some puddles. The lighting is dramatic, with a bright light source at the end of the tunnel creating a strong silhouette and highlighting the woman's hair and the blood on her shirt. The overall color palette is dark with a teal/cyan tint.

JØRN LIER

HORST THOMAS ENGER

NEUMIERAJ MLADÁ

premedia

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. Kľúčový svedok
2. Zmiznutie Felicie
3. Keď sa more upokojí
4. Jediný
5. Šarha
6. Až na samé dno
7. Na zimu zatvorené
8. Poľovné psy
9. Jaskynný muž
10. Zaslepenosť
11. Súmrak

Séria Odložený prípad:

12. Katharinin kód
13. Zadná izba
14. Zlo
15. Prípad 1569
16. Bez hraníc *

Séria Blix & Rammová:

1. Bod nula
2. Dymová clona
3. Neumieraj mladá

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno
2. Operácia Muž v čiernom
3. Operácia Západ slnka
4. Operácia Narcis

* vychádza na jar 2022

JØRN LIER

HORST THOMAS
ENGER

NEUMIERAJ MLADÁ

Z nóřiny preložila Zuzana Demjánová

premedia

Edícia LABYRINT, 45. zväzok

This translation has been published with the financial support of
NORLA

Jørn Lier Horst, Thomas Enger
NEUMIERAJ MLADÁ

Prvé vydanie

Copyright © Jørn Lier Horst & Thomas Enger 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Zuzana Demjánová, 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia
All rights reserved
ISBN 978-80-8242-007-7

1

Výsluchová miestnosť nemala okná, uprostred stál stôl, pri ňom tri stoličky, nič nehovoriaci priestor zarámovaný sivými stenami. Vnútri bolo dusno. Teplo.

Alexander Blix strávil v podobných miestnostiach desiatky hodín, nie však tu, nie na kriminálke. A určite nie na tejto strane stola.

Chytil sa za čelo a nahmatal mäkký obväz. Stehy ho ťahali, cítil, ako mu v nich pulzuje.

Skutočnú bolesť mu však spôsobila až myšlienka na Iselin – šírila sa z brucha do hrudníka. Jeho krehké, malé dievčatko. Vydesený pohľad v jej očiach, nehybné telo. Všetko sa zbehlo tak rýchlo. Nestihol ani premýšľať.

Dvere sa otvorili.

„Prepáč, že som ťa nechal čakať,“ povedal muž, ktorý vošiel dnu. „Veľa sa toho deje.“

Bjarne Brogeland mal takmer stodeväťdesiat centimetrov a napriek tomu, že mu už veľa nechýbalo do päťdesiatky, bol stále vyšportovaný a dával si záležať na tom, ako sa oblieka a ako vystupuje. Blix si všimol, aké tmavé má nakrátko zastrihnuté vlasy a aj to, že je čerstvo oholený. Zacítil aj vôňu trpkého mužského parfumu, z ktorej sa mu zovrel žalúdok.

Brogeland spravil pár krokov dopredu a dvere sa za ním automaticky zavreli. V jednej ruke držal pohár vody a v druhej hrbku papierov. Sadol si. Odložil papiere a premeral si ho, akoby sa chcel na vlastné oči presvedčiť, aké zranenia utrpel.

Blix s ním pracoval roky na jednom oddelení, ale zriedkakedy robili na niečom spolu, a to z jednoduchého dôvodu – nevychádzali si. Celkom sa potešil, keď počul, že odchádza na kriminálku, na odbor vyšetrovania.

„Ako je tvojej dcére?“ spýtal sa Brogeland.

Blix sa zhlboka nadýchol. Všetko sa mu znova premietlo pred očami a striasol sa, akoby ho obľiali ľadovou vodou. Videl lano, pád, nehybné telo na špinavej betónovej dlažbe. Krv a zvláštne vykrútené končatiny.

„Neviem,“ zachrčal a musel sa ovládať, aby mu nevyhrkli z očí slzy. „Dajú mi vedieť, hneď ako ju dooperujú. Ale... zobrali ste mi mobil, takže...“

„Vieš, ako to chodí,“ povedal Brogeland.

Uprel pohľad do stola.

„Áno.“

„Povedal som im, aby sem niekto zašiel, hneď ako sa niečo dozvedia.“

„Im... kto sú to tí *oni*?“ spýtal sa Blix.

„No... kolegovia. Sledujú náš rozhovor.“

Kývol na kameru v ľavom hornom rohu miestnosti. Blix neotočil hlavu, aby jej venoval pohľad. Namiesto toho sa spýtal:

„Budete vypočúvať aj Emmu?“

„Na to... na to ti teraz neviem odpovedať. Chápeš...“

„Taktické hľadisko,“ poznamenal Blix.

Brogeland sa usmial, no nijako to neokomentoval.

„Si si istý, že nechceš, aby bol pri našom rozhovore prítomný nejaký právnik?“

„Áno.“

„A si si istý, že si v stave zvládnuť to? Teraz, keď...“

„Chcem to už mať za sebou,“ povedal Blix. „Aby som sa mohol vrátiť k Iselin.“

Brogeland sa naňho pozrel s prižmúrenými očami, akoby si nebol celkom istý, či Blixovi vôbec dovolia, aby opustil túto budovu.

Blix nesklopil zrak. Špeciálny vyšetrovateľ sa pomrvil na stoličke. Odpil si z vody, ubezpečil sa, že je spustené nahrávanie

a povedal, kto je prítomný, koľko je hodín a čo bude predmetom ich rozhovoru.

„Poznáš všetky predpísané postupy, Blix,“ povedal Brogeland.
„Musíme sa cez to prehrýzť.“

„Nemám s tým najmenší problém.“

„Dobre. Vek?“

„Štyridsaťosem rokov.“

„Stav?“

„Rozvedený. Bývam sám.“

„Adresa?“

„Tøyenská ulica 13, Oslo.“

„Zamestnanie?“

„Policajný dôstojník, úsek násilnej trestnej činnosti, Policajné oddelenie Oslo.“

„Ako dlho tam pracuješ?“

„Osem rokov.“

„A ako dlho si príslušníkom policajného zboru?“

„Dvadsaťjeden rokov a takmer sedem mesiacov.“

Blix stále upieral pohľad na jeden bod na podlahe. Bolo mu horúco. Potil sa, ale neutrel si čelo.

„Kto je Timo Polmar?“ pokračoval Brogeland.

„To...“

Blix zaťal päste.

„To neviem.“

„Nevieš?“

„Nie.“

„Ale... veď si naňho strieľal... jeho si predsa zabil, nie?“

Blix vystrúhal grimasu. Ten parfum...

„Myslím,“ povedal. „Ale neviem to isto.“

„Ako to, že nie?“

„Nikdy... nikdy predtým som ho nevidel. A nekontroloval som mu papiere po tom, čo...“

Brogeland zvrátil čelo a poznačil si niečo na papier, ktorý mal položený na kolenách.

„Vystrelil si naňho... štyrikrát?“

„Áno, to sedí.“

„Prečo štyrikrát?“

„Lebo...“

Blix sa zhlboka nadýchol.

„Lebo som tie štyri výstrely potreboval – na to, aby som ho zastavil.“

Brogeland si ho pár sekúnd premeriaval.

„Spravil som, čo som považoval za nutné,“ vysvetlil Blix. „Vtedy a tam sa mi zdalo oprávnené strieľať. Boli to štyri *oprávnené* výstrely.“

Brogeland to nekomentoval.

„Mohol by si mi povedať, ako sme sa dostali sem?“ spýtal sa ho napokon. „Môžeš mi vysvetliť, ako je možné, že si zastrelil a zabil človeka?“

Blix sa trochu vzpriamil, oprel sa laktami o operadlá stoličky a zopál ruky – bruškami prstov k sebe, dlaňami od seba. Mlčky sledoval trojuholník, ktorý nimi vytvoril.

„Môžem sa o to pokúsiť,“ ozval sa po chvíli zachrípnutým hlasom.

Pred tridsiatimi dvomi hodinami

2

„... a možno to znie banálne, to, čo sa práve chystám povedať, ale *najdôležitejšie*, čo môžete spraviť ako pozostalí, je zistiť, čo práve cítite – dovoliť si zaoberať sa tým. Ak človek zažije, čo ste práve zažili, je *v poriadku* byť nahnevaný a rozčúlený. A je *v poriadku*, ak sa trochu stiahne a chvíľu myslí len na seba.“

Blix prebehol pohľadom zhromaždených ľudí. Organizátori povedali, že príde približne šesťdesiat osôb, ale v sále ich nebolo viac než štyridsať. No štyridsať ľudí znamenalo štyridsať osudov. Všetci prekonali nejakú krízu. Prišli o niekoho blízkeho pri nejakej nehode alebo v dôsledku nejakého trestného činu.

Jednou z nich bola aj Emma Rammová.

Sedela v prvom rade so zápisníkom v lone a pozorne počúvala, rovnako sústredene sledovala aj celú prednášku. Nešlo o to, že by to potrebovala počuť – to, čo vravel, považovala za samozrejmé. Ak niekto spracoval stratu blízkeho človeka, tak to bola ona. Chystala sa napísať o tejto téme knihu a Blix sa nazdával, že by jej s týmto projektom mohli pomôcť aj prednášajúci alebo poslucháči.

Vo vrecku mu zavibroval mobil. Muselo to byť niečo dôležité. Nieкто mu volal už siedmy či ôsmy raz. Na okamih zauvažoval, či by to nemal zodvihnúť, ale rozhodol sa, že to počká.

„Je lákavé potlačiť pocity a nevenovať sa im,“ pokračoval. „Ale emócie sú skutočné. To, čo cítite, nie je omyl. Nie je to niečo, čo sa dá schovať, ale môže vás zvädzať spraviť opak – živiť ich. Napríklad takú nenávisť. Je *v poriadku* cítiť nenávisť. Je celkom prirodzené túžiť po pomste.“

Osoba, čo mu volala, to vzdala, mobil prestal vibrovať. Pozrel sa na svoje heslovité poznámky, preskočil jednu osobnú anekdotu a pokračoval.

„Veľký rozdiel tkvie v tom, čo sa rozhodnete so svojimi pocitmi *spraviť*. Ak sa rozhodnete pre pomstu, tak už nejde o pocity. Vtedy sa vaše konanie *opiera* o pocity a vy sa dopúšťate zločinu,“ pokračoval. „A vtedy,“ pousmial sa, „vtedy sa objaví na scéne niekto ako ja, aby vás zastavil.“

Zo sály sa ozval opatrný smiech.

„V ideálnom prípade ešte pred tým, ako sa do toho bodu dostanete,“ dodal s úsmevom.

Následne opäť zväčšnel.

„Smútok má mnoho odtieňov. A každý smúti inak. Pre niektorých to začína byť náročné, keď médiá stratia záujem. Vtedy sa dostavuje prázdnota a možno i zatrpknutosť, lebo sa im vidí, že ostatným je to jedno. Lebo ľudia nechápu, že vás to stále prekliato bolí a nesiete to rovnako ťažko.“

Blix zdôraznil slovo *prekliato*. Na poslucháčov to zvyklo zapôsobiť.

Vlastne prednášal nerád, ale posledné roky ho o to čoraz častejšie žiadali. Bol celkom rád, že sa jeho príhovor chýli ku koncu. A že je piatok. Dúfal, že tie neprijaté hovory nevestia nadčasy. Chystal sa domov – len čo to tu zabalí. Chcel si otvoriť pivo alebo dve a nerobiť nič iné, len si užiť večeru a vidinu nadchádzajúceho víkendu.

Blížil sa k záveru, vyzval prítomných, aby sa spolu porozprávali.

„Ide o najväčšie kliše, viem, ale keďže neexistujú žiadne magické formulky a postupy, ako by ste mohli a mali zvládnuť všetko to ťažké, čím ste si prešli, je azda najrozumnejšie uchýliť sa k niečomu celkom jednoduchému. Stretnite sa a porozprávajte sa, možno aj celé rodiny. O tom, čo ste prežili. *Pomôžte* si. Spolu ste silnejší. Spoločnými silami sa vyrovnáte so svojou bolesťou, uľaví sa vám.“

Jeho mobil opäť zavibroval. Dve krátke zachvenia. Cítil ho na stehne. Esemeska.

Blix sa pozrel na hodinky na pulte. Ešte mu ostávalo pár minút, ale vlastne už povedal všetko, čo povedať chcel.

„Ďakujem,“ kývol publiku a pozbieral si papiere.

Chvíľu postál na mieste a prijal zdvorilý potlesk, usmial sa a párkrát pokýval hlavou.

Organizátor vystúpil na pódium s kyticou kvetov v jesenných farbách. Povedal niečo o tom, akí sú radi, že si našiel čas a prišiel. Blix ju zobral do ruky, znovu kývol poslucháčom, odopol si mikrofón a podal ho zvukovému technikovi.

Až keď odstúpil bokom, vylovil z vrecka mobil.

Deväť neprijatých hovorov.

Prebehol prstom po displeji. Dvakrát mu volala Kovicová. A pred niekoľkými minútami Hagen. Keď však uvidel štyri hovory od Iselin, spozornel. Nasledovali jeden po druhom.

Otvoril schránku prijatých správ. Hagen ho žiadal, aby mu zavolať, len čo dostane jeho správu. Blix znervóznel. Stisol *zavolať* pod šéfovým číslom a priložil si mobil k uchu.

„Už o tom vieš?“ spýtal sa Hagen – zodvihol po prvom zazvonení, akoby čakal na jeho telefonát s mobilom v ruke.

„O čom?“ spýtal sa Blix, venoval rýchly úsmev účastníkom semináru, pritisol si prst k druhému uchu a ustúpil o pár krokov nabok.

„Vyslali sme štyri zásahové tímy – ku Kovicovej, do jej bytu,“ odvetil Hagen. „Niekoľko doň vnikol. Padlo tam niekoľko výstrelov. Kde si?“

Blix neodpovedal.

„Hovoril si s Kovicovou?“ spýtal sa namiesto toho.

„Neberie mobil.“

Zovrelo mu žalúdok. Blixovi zišla na um Iselin, ktorej Kovicová prenajímala izbu, keď prišla cez víkendy domov do Osla. Pokúšala sa mu štyrikrát dovolať.

„Si tam?“ vyštekol netrpezlivo Hagen.

„Zavolám ti.“

Hagen chcel zaprotestovať, ale Blix už prerušil hovor a vytočil Iselin.

Nezdvíhala mu.

Zanáďával a pozrel sa, či nemá nejaké odkazy. Mal – aj Iselin mu nechala v schránke hlasovú správu.

Blix vytočil číslo svojho digitálneho odkazovača a vypočul si

najprv Hagenovu správu. Povedal mu presne to, čo aj pred chvíľou, ale dodal ešte: „Na 112 zavolalo nejaké dievča, neidentifikovalo sa. Iselin býva u Kovicovej, nie? Nemusela to byť ona, samozrejme, to by som rád zdôraznil – ale zavolaj mi! Len čo budeš môcť!“

Blix prepol na ďalšiu správu v poradí. Počul šuchotanie, prerývaný dych a rýchle kroky, vŕzgajúce podrážky na asfalte.

A potom:

„Ocko!“

Blix si ju predstavil, už dcéru videl a počul vydesenú, ale teraz to bolo iné, z jej hlasu cítil paniku, obrovskú, zachádzala mu pod kožu. Bežala a súčasne sa snažila hovoriť.

„Myslím... myslím, že ju zastrelil!“ vykrikla.

Opäť šuchot, prerývaný dych. Zvuk auta prechádzajúceho niekde v jej blízkosti. Zasvišťanie konárov alebo kríkov, cez ktoré sa predierala.

„Tuším... zdá sa mi, že ma... prenasleduje. Ocko, musíš...“

Vtom sa správa skončila.

„Dopekla,“ zanádal Blix a pozrel sa, kedy mu odkaz nechala. Pred dvadsaťjeden minútami.

Pokúsil sa jej ešte raz zavolať. Akási žena z publika sa s ním snažila naviazať očný kontakt. Blix sa otočil a čakal, či mu dcéra zodvihne, zatiaľ čo pchal do tašky svoje papiere. Telefón zvonil. A zvonil.

Emma stála niekoľko metrov od neho a sledovala ho. Čo sa deje? spýtala sa ho nezvučne, artikulujúc perami. Blix jej neodvetil. Iselinin mobil zvonil.

A potom sa, konečne, ozvalo z opačného konca linky:

„Ocka.“

Iselin šepkala. Hlas sa jej chvel, počul, ako sa opatrne nadychuje.

„Iselin,“ povedal Blix. „Kde si? Čo sa deje?“

„Skrývam... sa,“ povedala.

„Iselin, počúvaj ma: kde si?“

„Ja...“

Počul, že je celkom bez seba. Nedokázala jasne uvažovať.

Znova zopakoval svoju otázku.

„Som na St. Hanshaugene,“ zašepkala napokon. „Tu... hore na kopci.“

„Prenasleduje ťa niekto?“
Znova jej musel otázku dvakrát zopakovať.
„Neviem.“
Plakala, bola zúfalá.
„Kovicová, ona...“
Viac toho zo seba nedostala.
„Volala si 112?“
Po pár sekundách sa ozvalo roztrasené *áno*.
„Nezdvíhal si mi.“
Znelo to ako výčitka a on to aj tak zobral.
„Povedala si im, kde si?“
Vzlykla.
„Nespomínam... si.“
„Znova im zavolaj, aby prišli a vyzdvihli ťa. Povedz im presne, kde sa nachádzaš a oni vyšlú hliadku.“
„A nemôžeš prísť ty?“
„Som dvadsať minút odtiaľ,“ odvetil, ale uvedomoval si, že je oveľa ďalej. „Hliadka tam bude rýchlejšie.“
Iselin mlčala.
„Si v poriadku?“ spýtal sa Blix. „Nie si zranená?“
„Netrafil.“
„Netrafil? Ako to...?“
„Strielal po mne, ocko!“
Iselin drkotali zuby, akoby jej bola hrozná zima. Znova vzlykla.
Blix si prešiel dlaňou po tvári.
„Okej, zostaň, kde si, ale zavolaj na 112,“ povedal. „Hneď. A potom mi znova zavolaj. Ponáhľam sa za tebou.“

3

Brogeland zodvihol mierne bradu a zahľadel sa na Blixa, ktorý sa vzpriamil.

„Čiže v tej chvíli si ešte nevedel, čo sa stalo v Kovicovej byte?“

„Nie, vedel som len, že sa *niečo* stalo. Pokúšal som sa jej zavolať – Kovicovej – hneď po tom, ako som dohovoriť s Iselin, ale mala vypnutý mobil. Alebo... v každom prípade som sa jej nedovolal.“

„Volal...“

Brogeland zalistoval v papieroch, ktoré mal na kolenách.

„Volal si jej o... 16.42?“

„Ak je to tak v zázname,“ kývol Blix na hárky. „Nesledoval som čas.“

„Bola s tebou aj Emma Rammová?“

„Nie, odišiel som zo seminára sám.“

„Nehovoril si s ňou pred tým, ako si vyrzil?“

Blix na okamih zaváhal, no pokrútil hlavou.

„Len som jej povedal, že musím odísť.“

„Nepovedal si jej, že sa *niečo* stalo?“

„Nie, ale myslím, že jej to bolo jasné.“

Brogeland si rýchlo *niečo* poznačil. Blix čakal na ďalšiu otázku. Určite sa ho bude pýtať, aký vzťah je medzi Emmou a ním. Kládol si otázku, koľko toho asi Brogeland vie.

„Okej,“ zamrmlal špeciálny vyšetrovateľ. „Čiže si odišiel zo seminára a zamieril si naspäť do Osla. Čo sa stalo potom?“

***

Modrý maják na streche auta prinútil ostatných vodičov, aby sa primkli bližšie ku krajnici. Blix si napravil slúchadlo, aby Iselin lepšie počul. Telefonoval s ňou odvtedy, ako nasadol do auta, ale zatiaľ šlo o jednosmernú komunikáciu. Pokúšal sa z nej vymámiť, čo sa stalo a čo videla, ale Iselin odpovedala roztržite a jednoslabične.

Keď míňal odbočku na Smestad, spýtal sa jej, ako to vyzerá s policajnou hliadkou.

„Prichádzajú.“

„Vidíš ich?“

Žiadna odpoveď.

„Choď k nim,“ povedal jej Blix.

Doteraz sa ju snažil upokojiť, vysvetľoval jej, že muž, ktorý po nej strieľal, je už s najväčšou pravdepodobnosťou na úteku a nebude behať po St. Hanshaugene a snažiť sa ju nájsť. Nebol si však istý, či ho Iselin vôbec vníma.

„Sústred' sa na to policajné auto,“ povedal a prešmykol sa okolo taxíka. „Upútaj na seba ich pozornosť.“

Žiadna odpoveď.

„Iselin,“ povedal prísne. „Upútaj na seba pozornosť. Zamávaj im. Daj im najavo, že to po teba tam prišli.“

Iselin sa zhlboka nadýchla, akoby sa chcela obrniť.

Hlasy v pozadí. Nepočul, kto to je, ale niektorí jeho kolegovia sa s Iselin už niekedy stretli a mnohí poznali jej tvár. Aj keby im nezamávala alebo sa im neprihovorila, bola dosť veľká šanca, že ju uvidia a pomôžu jej.

Hovor sa prerušil.

Blix sa pozrel na displej. Čo ak bol Iselinin strach oprávnený? preblesklo mu hlavou a zaplavila ho hrôza. Práve sa jej chystal znovu zavolať, keď mu pípla správa z neznámeho čísla.

Vaša dcéra je v bezpečí. Eriksen

Blix netušil, kto je Eriksen, ale to ani nebolo dôležité. Podstatné bolo, že o Iselin je postarané. Uľavilo sa mu.

Odbočil na Majorstuu, vďačný majáku, ktorý mu prekliesňoval cestu cez premávku. Pomerne rýchlo sa dostal na Geitmyrskú cestu, kde Kovicová už jedenásť mesiacov bývala. Párkrát u nej bol, okrem iného aj na kolaudačnom večierku. V spoločnosti jej kamarátov a kamarátok sa cítil staro. Prišli predovšetkým mladší kolegovia z oddelenia. Nezdržal sa dlho, ako napokon na žiadnej oslave. Kovicovú to trochu mrzelo.

Keď zazrel pár metrov pred sebou modré policajné majáky, bolestivo mu zovrelo hruď. Na ulici postávali uniformovaní policajti, ľudia vyzerali spoza policajných pások, držali pred sebou mobily, filmovali, čo sa deje, fotili. Vymieňali si ustarostené pohľady.

Od domu práve odchádzala sanitka. Blix zaparkoval na uvoľnenom mieste, náhlivo vypol motor a z auta takmer vybehol. Nad hlavou mu zaklapotala vrtuľa helikoptéry.

Vytiahol z vrecka služobný preukaz a zamával ním pred policajtom, ktorý dával pozor, aby sa nikto nedostal za pásku, sklonil sa, podišiel ju a ponáhlal sa k otvoreným dverám.

Na schodisku sa ozývali len jeho kroky, bral tri schody naraz. Pred vchodom do Kovicovej bytu stál ďalší policajt, ale odstúpil bokom, keď ho videl, a súčasne mu podal modré návleky na topánky.

Blix zastal na prahu a nadýchol sa. Pokúšal sa pripraviť na to, čo o chvíľu uvidí, opakoval si, že je na miesta činu predsa zvyknutý. Už sa stalo, že takto bol aj u ľudí, ktorých poznal či už osobne, alebo z počutia. Ale tentoraz to bolo iné.

Natiahol si plastové návleky a spravil krok vpred. A potom ďalší. Upieral pohľad do zeme. Nedokázal ho zodvihnúť. Ešte nie.

Zavrel oči, tuho ich prižmúril. Nadýchol sa. A otvoril ich. Cítil sa ako kamera, ktorá sa obozretne otáča, aby všetko zachytila, zodvihol hlavu a zamieril do obývačky.

Niekoľkokrát zažmurkal, nebol schopný zaostriť. Ale tam, vzadu, medzi policajtmi v uniforme, zazrel telo. Ležala na chrbte, jednu ruku mala upaženú, druhú natahovala nahor. Vyzeralo to bizarne, groteskne, akoby chcela niečo povedať a hlásila sa.

Ľavú stranu čela prevrátila guľka a navôkol sa rozpíjala kaluž krvi. Otvorenými očami hľadela meravo pred seba. Blix preglgol. A potom ešte raz.

„Dobrý bože,“ zašepkal.

Sofiu Kovicovú niekto popravil.

4

„Aký bol vzťah medzi Kovicovou a tebou?“

Blix sa pozrel na Brogelanda.

„Ako to myslíš?“

„Tak, ako vravím. Aký bol charakter vášho vzťahu?“

Blix hľadel mlčky pred seba.

„Bol som jej nadriadený,“ ozval sa po chvíli a o čosi strohejšie,

než zamýšľal. „Už od prvého dňa, čo ju preradili na náš úsek. Navyše som bol svojím spôsobom jej mentorom.“

„A to bolo všetko?“

„A čo zase myslíš tým?“

Brogeland čakal na Blixovu odpoveď.

„Naznačuješ, že som mal s ňou pomer?“

„Nič nenaznačujem, len sa pýtam.“

„Boli sme kolegovia,“ odvetil Blix. „Som dosť starý na to, aby som bol jej otcom.“

„To nemusí predsa nič znamenať.“

„Nie, možno to neznamená nič pre *teba*.“

Brogeland sa usmial.

„Všade v jej byte sme našli množstvo tvojich odtlačkov.“

„Bývala u nej moja dcéra,“ odvetil Blix. „Niekoľkokrát som tam bol. A neverím, že ste ich našli *všade*, lebo sú miestnosti, kde som nebol nikdy – napríklad Kovicovej spálňa.“

„A tým si si istý?“

„Nikdy,“ zopakoval Blix. „Medzi nami dvomi nikdy k ničomu nedošlo.“

Brogelandova otázka ho však zneistila. Znelo to, akoby kriminálka mala v rukách niečo, čo dokazovalo opak. Uvažoval, či sa niekedy nezatúlal aj do jej izby – azda počas kolaudačného večierka, keď im ukazovala byt, ale spomenul si, že stál len vo dverách.

Trochu sa posunul dozadu, vzpriamil sa.

„Tvrdí niekto opak?“ spýtal sa.

Brogeland na to neodpovedal.

„Kedy si bol v jej byte naposledy?“ zaujímal sa.

Blix sa zamyslel.

„Pred pár týždňami. Asi.“

„A napriek tomu sme tam aj tak našli tvoje odtlačky?“

„Neviem, ako boli na tom s upratovaním,“ povedal rozčúlene.

„Myslíš si, že som ju zabil? K tomu sa usiluješ dostať? Pokúšaš sa zistiť, či som mal nejaký motív na to, aby som ju pripravil o život?“

A ešte pred tým, ako stihol Brogeland niečo povedať, dodal:

„V čase vraždy som bol na seminári v Sandvike – pre prípad, že si